

Hồi thứ năm mươi bảy

Dùng câu liêm thương, phá Liên hoàn mã Nhờ thư tiễn, thoát khỏi Thiết phù đà

Đến trước dinh quân Phiên, bỗng nghe một tiếng pháo nổ vang, Đào Tấn và ba Tổng tướng còn chưa biết chuyện gì thì hai bên quân Phiên ồ lên một lượt xông ra và có cả ba ngàn người ngựa từ trong dinh ừa ra. Những người này đều có mặc giáp bằng da, trước đầu có buộc dây thừng và móc sắt, cứ hai mươi bốn con ngựa kết lại một bè; còn quân ngồi trên lưng ngựa cũng đều mặc giáp da trâu, trên mặt cũng được phủ kín chỉ chừa hai mắt mà thôi.

Bọn chúng lớp cầm thương, lớp thì cung tên tổng cộng hơn bốn trăm tốp vây năm viên Tổng tướng cùng năm nghìn binh mã.

Quân liên hoàn giáp mã ở ngoài, lớp đâm lớp bắn, quân Tổng chết không biết bao nhiêu mà kể.

Hấp Mê Xi nói:

– Nhạc Nam man đã lợi hại mà binh mã của hắn cũng khá đông, nhất định ta đánh không lại. Vậy nay Chúa công phải sai một viên dũng tướng lén dẫn binh vượt qua sông Giáp, kéo vào đánh lấy Lâm An, khi Nhạc Nam man hay được tất phải đem binh về cứu, chừng ấy ta sẽ dàn binh chặn đánh làm cho chúng đầu đuôi đều bị tấn công mới có thể bắt được Nhạc Nam man.

Ngột Truật cho là diệu kế liền sai Ô Nhãn Lang dẫn năm nghìn quân qua sông nhắm Lâm An thẳng tiến.

Thời bấy giờ, Tổng triều có một tên gian thần tên Vương Tuấn, hắn là môn hạ của Tần Cối. Nhờ có tài bợ đỡ nên được Tần Cối cất nhắc lên đến chức Đô thống, nay Tần Cối lại tâu với triều đình sai Vương Tuấn dẫn ba nghìn binh mã giải lương thảo ra Châu Tiên trấn rồi ở lại đó làm quan coi việc quân lương.

Một hôm Vương Tuấn giải lương đi được nửa đường bỗng gặp đoàn quân của Ô Nhãn Lang kéo đến. Ô Nhãn Lang vừa thoáng thấy đã vung đao giục ngựa lướt tới hét lớn:

– Binh mã này ở đâu đến đây, hãy giao hết lương thảo cho ta thì mới bảo toàn tính mạng, bằng không chờ trách cây đao này độc ác.

Vương Tuấn cười gằn, đáp:

– Tổng triều Thiên tử giá tiền Đô Thống Vương Tuấn chính là ta đây, còn người là tên Phiên nô nào dám cả gan đến đây cản trở?

Ô Nhân Lang cười ha hả nói:

– Ta là Nguyên soái Kim Quốc Ô Nhân Lang vâng lệnh tứ Hoàng tử kéo binh đến Lâm An bắt cho được Nam man Hoàng đế, nay gặp người đây là một dịp may để ta thử cây đao của ta xem sắc hay không cho biết.

Vừa nói vừa vung đao chém tới, Vương Tuấn cũng đưa đao đón đánh, ước được bảy tám hiệp, Vương Tuấn liệu bề cự không lại quay ngựa chạy dài. Ô Nhân Lang giục ngựa đuổi theo. Trong cơn nguy cấp bỗng phía trước có một đạo quân rầm rộ kéo đến.

Thì ra đạo binh này là của Tổng Lĩnh Thôi Lương Tướng quân Ngưu Cao.

Ngưu Cao vừa thoáng lẩy làm lạ nghĩ thầm:

– Chỗ này sao lại có quân Phiên? Chúng nó ở đâu lại lọt vào đây được? Còn người bị rượt kia là ai?

Nghĩ rồi quay lại nói với ba quân:

– Chúng bay dừng lại đây, để một mình ta đến trước xem tình hình.

Ngưu Cao giục ngựa lướt tới quát lớn:

– Tên phiên nô nào dám cả gan hành hung tướng nhà Tống, có Ngưu lão gia đến đây, hãy coi chừng?

Vương Tuấn vừa thở vừa nói:

– Xin ai đó cứu tôi với.

Ngưu Cao chặn ngang giữa đường trợn mắt hỏi:

– Tên mọi Phiên kia, mi đi đâu?

Ô Nhân Lang nói:

– Ta vào Lâm An bắt cho được Hoàng đế Nam man, người tài cán bao nhiêu dám cản trở ta?

Ngưu Cao cả giận múa giáo đánh tới tấp, hai người đánh nhau ngoài hai mươi hiệp. Ô Nhân Lang hơi chậm tay một chút đã bị Ngưu Cao đánh một giáo nhằm trúng bả vai nhào lặn xuống ngựa. Ngưu Cao tung mình nhảy xuống cắt lấy thủ cấp rồi thót lên ngựa vừa giết quân Phiên lớp chết, lớp vỡ tan chạy trốn hết.

Ngưu Cao trở lại hỏi Vương Tuấn:

– Người là quan tướng ở đâu lại vô dụng đến thế? Để cho tên mặt tướng của Kim Phiên nó rượt chạy thất sắc hồn kinh?

Vương Tuấn chấp tay nói:

– Tôi là Vương Tuấn, được Tần đại nhân tiến cử làm quan đến chức Đô Thống, nay lĩnh nhiệm vụ giải lương ra Châu Tiên trấn rồi ở lại đó làm quan coi việc quân lương, nhưng vừa đi đến đây rồi gặp tên Phiên nô này tôi đánh không lại, may nhờ có tướng quân ra tay cứu thoát, ơn ấy đền bạc đầu tôi vẫn không quên, vậy tướng quân quý danh là chi xin cho tôi biết với.

Ngưu Cao nghe nói nghĩ thầm:

– Chẳng dè tên này cũng là đồng bọn với gian thần, nếu ta biết trước thì chẳng thềm cứu hấn làm chi.

Nghĩ rồi trầm giọng nói:

– Ta là Đô Thống Ngưu Cao, thuộc hạ của Nhạc Nguyên soái, vâng lệnh đi đôn đốc việc vận chuyển lương thảo, nếu Vương tướng quân có giải lương ra Châu Tiên trấn thì xin tướng quân vui lòng cho ta gửi luôn lương thảo của ta đem ra đó giao hết cho Nhạc Nguyên soái, và nói với người rằng, ta còn phải đi nhiều chỗ khác nữa, khi nào đầy đủ ta sẽ giải hết về sau.

Vương Tuấn nói:

– Vâng, tướng quân cứ việc phó thác cho tôi, tôi không dám sơ xuất đâu.

Ngưu Cao lại nói:

– Còn cái thủ cấp này xin tướng quân hãy đem theo để báo công giùm tôi luôn thể.

– Võ nghệ của tướng quân thật thiên hạ vô song, cái công này đối với tướng quân không đáng là bao, vậy xin tướng quân nhường cho tôi nhé!

Ngưu Cao nghĩ thầm:

– Tên gian thần này đã được ta cứu thoát là may, còn đòi lấy công lao của ta thật là quá quắt, thôi được, để ta bằng lòng cho nó mừng rồi lúc về dinh ta sẽ làm cho nó mất mặt cũng chẳng muộn.

Nghĩ đoạn, Ngưu Cao nói:

– Được rồi, nếu tướng quân có muốn ta cũng nhường cho, song lương thảo này phải hết lòng cẩn thận giải đến nơi đến chốn không được lơ là.

Vương Tuấn cúi đầu dạ lia lịa rồi từ biệt Ngưu Cao giải lương thẳng ra Châu Tiên trấn. Đi dọc đường không gặp gì trở ngại.

Ngày kia vừa đến đại dinh, còn cách chừng vài dặm, Vương Tuấn truyền quân đồn trú tại đó rồi một mình đến trước dinh chờ lệnh.

Nhắc qua bốn tướng Mạnh Bang Kiệt, Trương Hiến, Trương Lập và Trương Dụng thao luyện thương bài cho binh mã đã tinh thực, dắt nhau trở về chờ lệnh.

Nhạc Nguyên soái liền sai bốn tướng kéo binh đi phá trận của Phiên. Bốn tướng vâng lệnh đi rồi, Nhạc Nguyên soái lại sai Nhạc Vân, Nghiêm Thành Phương, Trương

Hiển và Hà Nguyên Khánh lĩnh năm ngàn binh mã đi theo tiếp ứng. Bốn tướng nhận lệnh đi ngay.

Chỉ mấy phút sau, bọn Mạnh Bang Kiệt đã dẫn binh đến trước dinh Phiên khiêu chiến. Hai vị Nguyên soái Phiên quốc dẫn binh ra trông thấy bốn tướng Tống, lớn tiếng hỏi:

– Bọn Nam man kia, muốn đối địch với chúng ta hãy nói tên họ ra mau, vì ta không muốn giao phong với phường vô danh tiểu tốt.

Trương Lập cười gằn rồi tự xưng:

– Chúng ta đều là thuộc hạ của Nhạc Nguyên soái giữ chức Đô thống tên Trương Lập, Trương Hiến, Mạnh Bang Kiệt và Trương Dụng, còn hai đứa bay tên chi cũng nói ra cho mau để rồi chịu chết.

Phiên tướng trầm giọng cho ra vẻ quan trọng:

– Chúng ta đều là Nguyên soái đại Kim quốc, tướng thuộc hạ của Tứ chúa công tên Hoàn Mộc Đà Xích và Hoàn Mộc Đà Trạch, chúng bay đã nghe rõ chứ?

Trương Lập cười ha hả:

– Thế thì hay lắm, chúng ta đến đây với mục đích bắt chúng bay đây, giờ chúng bay mang thân đến nạp thì còn gì may mắn cho bằng.

Vừa nói vừa vung thương xốc tới. Hai bên đánh nhau được vài mươi hiệp, Phiên tướng giả thua quay ngựa chạy thẳng vào dinh, bốn tướng không ngần ngại gì cả cứ việc đuổi theo, bỗng nghe tiếng Phiên rúc còi giống trống hô lên một lượt. Ba ngàn quân “Liên hoàn giáp mã” tràn ra vây kín, Trương Lập thấy thế truyền quân lấy đăng bài ra che khắp bốn phía, cung tên bắn vào không ăn thua gì cả. Còn Mạnh Bang Kiệt và Trương Hiến thì đốc thúc quân sĩ lấy câu liêm thương ra móc chân ngựa giật lia lịa.

Vì ngựa đôi phương buộc chùm với nhau nên khi giật ngã được vài ba con thì kéo ngã nhau không cựa quậy được, quân Phiên thất kinh hồn vía, đạp bừa lên nhau chết vô số, bỗng nghe bên dinh Tống phát lên một tiếng nổ vang, Nhạc Vân, Trương Hiến ở bên phải đánh thốc vào, Nghiêm Thành Phương cùng Hà Nguyên Khánh cũng từ bên trái đánh tới, hai mặt giáp công đánh thối tới trời mịt đất, Phiên tướng không còn đủ sức ngăn đỡ nữa.

Thương hại cho bao nhiêu “Liên hoàn giáp mã” đều chết sạch.

Bọn Trương Lập, Nhạc Vân toàn thắng thu quân về dinh chờ lệnh.

Lúc ấy Ngột Truật đang ngồi đợi tin hai anh em họ Hoàn, bỗng nghe tiếng Phiên chạy vào phi báo:

– Nay Nhạc Nam man sai tám viên tướng dũng mãnh đến phá tan “Liên hoàn giáp mã” của ta rồi.

Quân vừa báo đến đây đã thấy hai tướng họ Hoàn hơ hải chạy về ra mắt Ngột Truật. Ngột Truật hỏi:

– Nam man nó dùng phương pháp gì có thể phá tan “Liên hoàn giáp mã của ta vậy?

Hai tướng kể lại bên Tống dùng Đàng bài và Câu liên thương vô cùng lợi hại. Ngột Truật nghe nói sợ khóc rống lên nói với Hấp Mê Xi:

– Những ngựa ấy phải tập luyện bao nhiêu năm trời mới đem ra sử dụng được, hôm nay chỉ một trận mà bị tiêu diệt hết đáng tiếc thay.

Hấp Mê Xi thản nhiên đáp:

– Chúa công hãy yên tâm, tôi tin chắc Thiết phù đã chở đến đây rồi, thế nào cũng chỉ một trận là bọn Nam man bị tiêu diệt thôi.

Ngột Truật nói:

– Ta cũng có ý trông chờ khí giới tối tân ấy, song mãi đến hôm nay sao không thấy chở đến.

Hôm ấy bên dinh Tống có Ngưu Cao giải lương đến vào ra mắt Nhạc Nguyên soái và nói:

– Hôm trước tôi cứu được Vương Tuấn và có gửi thủ cấp của Phiên tướng Ô Nhãn Lang và lương thảo cho y đem về, chẳng hay Nguyên soái đã thu nhận được chưa?

Nhạc Nguyên soái nói:

– Ta thu nhận rồi, song Vương Tuấn lại bảo rằng hãn cứu được Ngưu đệ, cho nên cái công ấy ta ghi hết cho hãn rồi.

Ngưu Cao nói:

– Sao hãn dám cả gan mạo công của đệ như vậy?

Vương Tuấn đứng một bên; bước ra nhìn Ngưu Cao gần giọng:

– Còn người sao lại không chút lương tâm? Chính ta đã cứu tính mạng người cho khỏi chết là may, nay còn muốn đoạt công ta nữa là lý gì?

Ngưu Cao cười gằn, nói:

– Thôi được không hơi đâu cãi miệng với mi, nếu mi có tài hãy ra đây tỷ thí với ta, nếu thắng được ta thì cái công kia ta nhường hết cho.

Hai người còn đang tranh luận, bỗng nghe trước dinh có mấy trăm quân reo hò, quan truyền tin bước ra bẩm:

– Nay có mấy trăm quân đứng ngoài cửa tỏ ý muốn trả lương xin trở về quê, bẩm đề Nguyên soái biết.

Nhạc Nguyên soái hỏi:

– Quân ấy thuộc về cơ nào?

– Dạ chúng là quân của Nguyên soái.

Hàn Thế Trung, Trương Tín và Lưu Kỳ, ba vị Nguyên soái đứng một bên nghe nói lấy làm lạ:

– Có lý nào lại như vậy? Quân ở dinh nào thì chẳng nói làm chi, chứ như quân của Nhạc Nguyên soái đây đều là những kẻ vùi tro đạp lửa, quyết chiến với địch quân; lẽ nào chúng lại đòi trả lương? Thế thì chắc có nguyên cớ gì đây, xin Nguyên soái hãy đòi chúng vào đây tra hỏi thì rõ.

Nhạc Nguyên soái cho là phải, bèn cho gọi vài mươi tên quân ăn nói rành mạch vào trước. Chúng quân đều đồng lòng bẩm:

– Xin Nguyên soái cho chúng tôi trả lương để trở về quê quán làm ruộng ăn chớ hiện nay chúng tôi đã ngã lòng không muốn tòng quân nữa.

Nhạc Nguyên soái nói:

– Rất lạ là quân ở mấy dinh khác không có ai ngã lòng, huống hồ bản soái đối với binh lính như con, vả lại trong lúc này, quân Kim Phiến dấy loạn phải nhờ cậy các người ra sức với triều đình, sao các người lại muốn trả lương trở về là nguyên cớ gì?

Quân sĩ bẩm:

– Chúng tôi rất cảm mến ân đức Nguyên soái nuôi dưỡng, nhưng không biết vì cớ gì trong mấy ngày rày, lương mễ của chúng tôi mỗi một đầu chỉ còn bảy tám thăng mà thôi, vì vậy lòng quân không phục.

Nhạc Nguyên soái nghe nói kêu Vương Tuấn hỏi:

– Lương tiền chỉ một tay người phân phát cho quân sĩ, sao lại tự tiện giảm bớt cho lòng quân sinh biến như vậy?

Wương Tuấn quỳ xuống bẩm:

– Tuy tiền lương do tiểu quan cai quản, song đã giao cho Lại viên là Tiền Tự Minh phụ trách việc phân phát cho quân, hẳn làm sao thật tình tiểu quan không rõ.

Nhạc Nguyên soái quát lớn:

– Đừng nói vậy, từ xưa đến nay những tên Lại viên có khi nào chịu trọng trách ấy bao giờ? Người là kẻ điêu ngoa xảo quyệt còn đổ thừa cho người khác nữa sao? Hãy gọi Tiền Tự Minh vào cho ta bảo đây.

Kẻ tả hữu vâng lệnh dắt Tiền Tự Minh vào quỳ trước trước, Nhạc Nguyên soái quát hỏi:

– Sao mi dám cả gan bớt xén quân lương như vậy?

Tiền Tự Minh run rẩy bẩm:

– Chỉ vì Vương lão gia dạy, nên tiểu nhân phải vâng lời người bảo rằng lương mễ phát cho quân phải giảm bớt chút đỉnh để trừ hao, nếu không rủi thiếu hụt biết lấy chi bồi thường.

Nhạc Nguyên soái nghe nói cả giận, quát lớn:

– Hãy đem chém quách hắn cho ta.

Quân đao phủ áp tới trời Tiền Tự Minh dẫn ra, trong giây phút đem thủ cấp vào dâng trước trường. Nhạc Nguyên soái bèn bảo Vương Tuấn phải ra phát bù lại số lương cho quân sĩ rồi trở vào nghe luận tội.

Quân sĩ nghe nói quỳ xuống đồng thanh tâu:

– Nay được lệnh ấy, chúng tôi tình nguyện hết lòng xông pha nơi hòn tên, mũi đạn chẳng dám có ý tưởng bỏ hàng ngũ nữa.

Nói rồi tất cả đều cúi đầu tạ ơn lui ra. Còn Vương Tuấn y lệnh Nhạc Nguyên soái trở ra đem lương thảo bồi thường cho đủ số trước kia đã xén bớt, rồi trở vào đợi lệnh.

Nhạc Nguyên soái nhìn thẳng vào mặt Vương Tuấn quở mắng:

– Vương Tuấn, ngươi đã mạo công lĩnh thưởng, còn tự tiện bớt xén quân lương tội đáng chém đầu, nhưng vì người vâng chỉ ra đây, nên ta tha tội chết cho người đó.

Nói rồi truyền quân đánh bốn mươi côn, đoạn truyền giải về Lâm An cho Tần Thừa tướng sửa trị. Kẻ tả hữu áp tới mặt Vương Tuấn xuống đánh bốn mươi côn, giật thịt rồi bắt bỏ vào xe tù, lĩnh văn thư, suốt đêm giải về Lâm An giao cho Tần Thừa tướng.

Khi quân sĩ giải Vương Tuấn đi rồi, Ngưu Cao bầm với Nhạc Nguyên soái:

– Tôi giết quân Phiến cứu cho hắn khỏi chết ngờ đâu hắn lại mạo công thụ hưởng, nay lại bớt xén quân lương quả là trọng tội, hơn nữa hắn là kẻ đồng lõa với Tần Cối sao Nhạc Nguyên soái không chém quách đi cho rồi để trừ hậu họa?

Nhạc Nguyên soái nói:

– Ngưu đệ không rõ, vì hắn là người của Tần Cối sai ra, mà Tần Cối đang chấp chương ngôi Thừa tướng, nếu ta làm méch lòng hắn không có lợi.

Ngưu Cao nghe nói lấy làm bất bình song vẫn làm thinh từ tạ lui về dinh nghỉ.

Nói về Ngột Truật, từ khi bị Nhạc Nguyên soái phá tan thế trận “Liên hoàn giáp mã” trong lòng buồn bực, ngồi đứng chẳng yên. Hôm ấy đang nhóm hết chư tướng thương nghị, bỗng có quân vào báo:

– Bản quốc sai người giải “Thiết phù đà” sang đã tới đây hiện còn đứng ngoài chờ lệnh.

Ngột Truật nghe nói mừng rỡ vô cùng, vội truyền đem hết vào kho chờ cho trời tối sẽ đem đến dinh Tống quyết đánh một trận tiêu diệt không chừa một tên quân Tống, dù cho Nhạc Phi có túc trí đa mưu đến đâu, cũng khó thoát khỏi.

Sau đó Ngột Truật một một sắm sửa thuốc đạn, một mặt kiểm điểm binh mã chờ đến hoàng hôn sẽ xuất quân.

Lúc ấy Lục Văn Long đứng một bên nghe rõ mọi việc vội trở về dinh nói với Vương Tá:

– Nay bên Bắc quốc giải “Thiết phù đà đến đây rồi, chúng định đêm nay qua đánh dinh Tổng, tôi thấy “Thiết phù đà” này mười phần lợi hại, bây giờ ta liệu sao đây?

Wương Tá nói:

– Ta cần phải lén bắn tiễn thư cho bên ấy hay trước để đề phòng, Lục Văn Long nói:

– Thôi để tôi bắn thư tin qua cho Nhạc Nguyên soái hay rồi mai sớm tôi cùng tướng công trấn qua bên ấy cho rồi.

Wương Tá gật đầu khen phải, Lục Văn Long đợi cho bóng chiều rủ xuống lén ra khỏi dinh, lên ngựa thẳng đến dinh Tổng kêu lớn:

– Bớ binh Tổng, ta có việc cơ mật, hãy lượm cái tiễn thư này vào dâng cho Nhạc Nguyên soái gấp chớ nên trễ.

Nói rồi bắn mũi tên vào dinh Tổng rồi quay ngựa trở về.

Binh Tổng lượm mũi tên quả có bức thư buộc vào đầu, vội nhặt lấy chạy vào bẩm báo với Nhạc Nguyên soái:

– Có viên tướng Phiên vừa bắn mũi tên vào dinh ta, hẳn lại bảo là có việc cơ mật xin Nguyên soái xem tường.

Nhạc Nguyên soái mở thư ra xem, mặt mày biến sắc liền cho gọi Nhạc Vân, Trương Hiến vào dặn:

– Hai người phải lập tức dẫn binh mã ra khỏi làm như vậy, không được sơ xuất đấy nhé.

Hai người vâng lệnh dẫn quân ra ngoài mai phục xong xuôi, Nhạc Nguyên soái lại mật tin cho các vị Nguyên soái biết, giả vờ dựng cờ xí lên cho đầy dinh trại rồi bí mật kéo quân rút hết lên núi Phượng Hoàng trốn tránh.

Ngột Truật đợi đến đầu canh hai truyền lệnh đẩy hết Thiết phù đà đến trước dinh Tổng rồi bắn hoành thiên đại pháo nhắm ngay dinh Tổng bắn vãi đạn vào. Trong giây phút lửa bốc lên khói bay mịt trời, tiếng súng nổ ầm ầm như sấm sét vang trời dậy đất.

Lúc ấy các vị Nguyên soái đứng ở núi Phượng Hoàng nhìn xuống trông thấy tình hình như vậy trong lòng thất kinh, giơ tay lên trời nói:

– May nhờ có Hoàng Thiên hộ mạng nên mới xui khiến Lục Văn Long bắn bức tiễn thư vào, bằng không bao nhiêu binh mã đều hóa ra tro bụi cả rồi. Lại nhờ một cánh tay Vương Tá mà cứu được tính mạng sáu mươi vạn binh sĩ.

Nhạc Vân và Trương Hiến vâng lệnh Nhạc Nguyên soái đem quân mai phục giữa đường khi nghe súng bắn ầm ầm thì mật truyền cho quân sĩ biết, hãy ngậm tăm chờ đợi quân Phiên kéo về thì đổ xô ra chém giết.

Chỉ mấy phút sau đoàn quân Phiên đã hì hục đẩy Thiết phù đà về. Nhạc Vân và Trương Hiến hô lên một tiếng quân Tổng ba bệ bốn bên đều ào ra chém ngã những quân đẩy xe, đồng thời lấy búa sắt đập vỡ hết thiết phù đà rồi xô xuống dưới Tiểu Thương hà.

Mọi việc xong xuôi, Nhạc Vân và Trương Hiến dẫn binh lên núi Phụng Hoàng chờ lệnh.

Nhạc Nguyên soái liền truyền cho ba quân trở về lập dinh trại ngay trong đêm ấy cho xong.

Đêm hôm ấy, Ngột Truật ra trước dinh leo lên đài cao đứng xem, trông thấy những Thiết phù đà nhả đạn ra như mưa vãi vào dinh Tổng, khói lửa bốc lên mịt trời mà trong dinh Tổng không nghe động tĩnh chi cả. Ngột Truật định ninh rằng quân tướng của Nhạc Phi hôm nay đã bị vùi thây trong khói lửa cả rồi, bèn trở vào nói với Hấp Mê Xi:

– Phen này mới thắng lợi hoàn toàn.

Lúc ấy chư tướng cũng tề tựu vào trướng chúc mừng. Ngột Truật lại truyền bày yến tiệc ăn mừng với mấy vị Nguyên soái cho đến sáng, bỗng nghe tiểu Phiên chạy vào báo:

– Hồi canh năm này, “Khô nhân nhi cùng Điện hạ chớ vú già trốn sang đầu Tổng rồi.

Ngột Truật nghe báo nổi giận hét lên một tiếng như sấm nổ rồi nói:

– Thật rõ nuôi cạp để cho nó hại mình.

Con giận chưa nguôi, đã nghe tiểu Phiên chạy vào phi báo tiếp:

– Đêm qua Thiết phù đà bắn phá dinh Tổng tan tành mà chẳng biết có gì bây giờ bên dinh Tổng vẫn an nhiên vô sự cớ gì trời trông lại càng hùng tráng hơn trước.

Ngột Truật nghe báo trong lòng nửa tin nửa ngờ vội ra ngoài dinh xem xét, quả nhiên dinh trại Tổng vẫn như cũ cớ gì lại rợp trời, đao thương sáng lòa, Ngột Truật lấy làm ngạc nhiên, bèn truyền đem “Thiết phù đà” tu chỉnh lại để đánh phá dinh Tổng một lần nữa.

Tiểu Phiên vâng lệnh ra xem thì không biết “Thiết phù đà” đã biến đi đâu mất hết, chúng chạy đi tìm kiếm dáo dác mới hay chúng đã bị phá hỏng và đẩy hết xuống Tiểu Thương hà.

Tiểu Phiên hốt hải chạy về phi báo, Ngột Truật tức giận rồi hét gầm lên như hổ đói, chư tướng đều tề tựu lấy lời khuyên giải, Ngột Truật thở dài than:

– Nhạc Nam man thật nhiều lợi hại, không biết hấn đối đãi với tướng sĩ của hấn bằng cách nào mà đến nỗi thủ hạ của hấn dám chặt tay qua dây lừa ta. Tào Ninh phản ta chắc chắn cũng tại nó, làm cho cha con đều bỏ mạng. Đến nay Lục Văn Long về Tổng

còn “Thiết phù đà”, không dùng được nữa, thật uổng công rèn đúc mấy năm trời, nhưng ta biết làm sao bây giờ?

Nói đến đây, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng.

Hấp Mê Xi bước ra nói:

– Xin Chúa công chớ vội thôi chí, để ngày mai tôi ra điều khiển ba quân lập một trận gọi là “Kim long giao vĩ” rồi dụ Nhạc Nam man đến phá trận thì thế nào cũng bắt được hấn.

Ngột Truật nghe nói trong lòng lóe lên một tia hy vọng nói:

– Thế thì quân sư hãy đi lập trận cho mau lên.

Hấp Mê Xi vâng lệnh tập trung binh mã thao diễn để lập trận.

Nhắc qua chuyện Lục Văn Long; nhân đêm tập trận Thiết phù đà, cùng với Vương Tá gom góp hết đồ châu báu rồi đem bà vú trợn sang dinh Tổng. Vương Tá vào trước ra mắt Nhạc Nguyên soái và kể hết hành động của mình bên dinh Phiên. Lúc ấy chur tướng hay tin vội vã đến tạ ơn Vương Tá đã cứu mạng.

Nhạc Nguyên soái truyền mời Lục Văn Long vào trướng làm lễ ra mắt. Lục Văn Long nói:

– Tiểu diệt bát hiệu đã nhận kẻ thù làm cha, nếu không có Vương ân công chỉ bảo thì đâu còn nổi dòng họ Lục?

Nhạc Nguyên soái liền truyền đem Công tử ra sau trướng nghỉ ngơi, cấp cho hai mươi tên gia tướng để sai khiến, rồi cho người đưa bà vú về quê hương để thăm viếng họ hàng.

Bên dinh Phiên, Hấp Mê Xi còn thao diễn quân sĩ nên lập trận chưa xong, nhưng quân sư lại nhờ Ngột Truật sai người buộc thư vào mũi tên bắn qua dinh Tổng, hẹn với Nhạc Phi Man chờ một tháng sau, y lập trận sẽ giao chiến.

Ngột Truật y lời viết ngay một phong thư sai người bắn sang dinh Tổng. Quân lượm được bức tiễn thư lập tức vào dâng lên Nhạc Nguyên soái.

Mặc cho quân Tổng sốt ruột Hấp Mê Xi vẫn ngày đêm lo tập luyện quân sĩ, cố lập trận để lần này sẽ bắt cho được Nhạc Phi.